

Sygn. akt III APz 20/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Frańczak (spr.)
Sędziowie:	SSA Feliksa Wilk SSA Grażyna Wiśniewska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Elżbieta Bałaban

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Handlowego (...) Spółka z o.o. w K.

przeciwko W. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego W. S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 9 maja 2014 r. sygn. akt VII P 28/13

postanawia:

oddać zażalenie.

Sygn. akt. III APz 20/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. postanowieniem z dnia 9 maja 2014 r. w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Handlowego (...) Spółki z o.o. w K. przeciwko W. S. o zapłatę na podstawie art. 350 k.p.c. sprostował oczywisty błąd rachunkowy w pkt. 1 wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 28 stycznia 2014 r. (VII P 28/13) w ten sposób, że w miejsce kwoty 21.111,49 zł wpisał kwotę 26.111,49 zł. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, iż jak wynika z treści uzasadnienia wyroku kwota zasądzona w pkt. 1 wyroku stanowi odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia pozwanego. Natomiast wysokość miesięcznego wynagrodzenia pozwanego W. S. będąca podstawą do wyliczenia odszkodowania stanowi kwotę 8703,83 zł co pomnożone przez trzy daje kwotę 26.111,49 zł.

Zażalenie na postanowienie wywiódł pozwany W. S. zaskarżając postanowienie w całości i zarzucając mu naruszenie art. 350 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie niedopuszczalnego sprostowania wyroku, w sytuacji, gdy nie zachodziła

niedokładność, błąd rachunkowy, albo żadna inna oczywista omyłka. Na podstawie tak sformułowanego zarzutu pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i umorzenia postępowania dotyczącego sprostowania wyroku. Pozwany w motywach zażalenia w pierwszej kolejności podniósł, że stosownie do treści art. 350 § 1 k.p.c. sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Niemniej jednak powszechnie w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że sprostowanie wyroku nigdy nie może doprowadzić do zmiany samego rozstrzygnięcia sporu, nie może więc dotyczyć treści i rozmiarów świadczenia lub ustalenia prawa (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 listopada 1976 r., II CZ 97/76 oraz z dnia 13 czerwca 2013 r., V CZ 28/13). Pozwany zarzucił, że w niniejszej sprawie nieprawidłowość w treści wyroku Sądu Okręgowego nie miała charakteru niedokładności, błędu pisarskiego czy charakteru oczywistej omyłki lub omyłki rachunkowej. Wynika to z faktu, iż w trakcie ogłoszenia wyroku Sąd orzekł, że zasądza kwotę 21.111, 49 zł, zaś dla potwierdzenia pomyłki rachunkowej konieczne jest wcześniejsze istnienie podstawy do przeprowadzenia stosownych działań matematycznych. W ocenie pozwanego Sąd Okręgowy w dniu ogłoszenia wyroku nie dysponował inną podstawą do przeprowadzenia działań matematycznych, albowiem kwota 8.703,83 zł nie została uwidoczniiona w żadnym dokumencie, który znajdował się w dniu ogłoszenia wyroku w aktach sprawy. Jest ona wskazana w zaświadczeniu dołączonym do akt już po wydaniu wyroku i najprawdopodobniej na etapie sporządzania uzasadnienia. Przy czym nie wiadomo, kto i z jakiego tytułu złożył przedmiotowy dokument do akt sprawy. W związku z powyższym Sąd Okręgowy nie mógł popełnić omyłki rachunkowej, albowiem nie było podstawy do dokonania stosownych działań matematycznych i w ich wyniku popełnienia oczywistej omyłki. Ponadto Sąd Okręgowy naruszył szereg innych przepisów postępowania, albowiem pozwany nie miał możliwości wypowiedzenia się do dokumentu będącego podstawą do dokonanych przez Sąd Okręgowy wyliczeń.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 350 § 1 k.p.c. sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe albo inne oczywiste omyłki. W postanowieniu z dnia 21 czerwca 1967 r. II CZ 48/67 (OSNC 1968 nr 1 poz. 10) Sąd Najwyższy uznał, że przez błąd rachunkowy rozumieć należy błąd wynikający z niewłaściwego przeprowadzenia działań arytmetycznych, w szczególności błędne zsumowanie lub odjęcie poszczególnych pozycji. Pogląd ten został podtrzymany przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 sierpnia 1972 r., I PZ 40/72 (OSNC 1973 nr 5, poz. 87 z głosą J. Krajewskiego, OSP 1973, z. 7-8, poz. 155) w którym uwypuklone zostało, iż podlegający z mocy art. 350 k.p.c. sprostowaniu oczywisty błąd rachunkowy wyroku może wynikać z zestawienia jego uzasadnienia z sentencją wyroku, nie musi zaś wynikać z tej sentencji, gdyż z istoty swej zawiera ona wynik rozliczeń dokonanych w uzasadnieniu. Do stwierdzenia zaś tego wyniku niezbędne jest zbadanie rachunku zawartego w uzasadnieniu orzeczenia i jeśli rzeczywiście w sentencji został uwidoczniiony błędny wynik, to sentencja wyroku podlega sprostowaniu. Sprzeczność między sentencją a uzasadnieniem wyroku nie zachodzi wówczas, gdy jej sprostowanie polega jedynie na poprawieniu oczywistego błędu rachunkowego, a sprostowania tego dokonano na podstawie nie zmienionych ustaleń zawartych w uzasadnieniu wyroku. W takiej sytuacji sąd przez sprostowanie sentencji wyroku nie zasądza nowego roszczenia, lecz jedynie prostuje oczywiście omyłkowe oznaczenie zasądanego już roszczenia (identycznie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 czerwca 2013 r., V CZ 28/13, LEX nr 1375536).

Kierując się rozważaniami dokonanymi powyżej stwierdzić należy, iż wbrew odmiennemu twierdzeniu pozwanego w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w drodze sprostowania wyroku z dnia 28 stycznia 2014 r. (VII P 28/13) zaskarżonym postanowieniem nie dokonał zmian w jego merytorycznej treści, a jedynie mając na uwadze wysokość wynagrodzenia pozwanego wynikającą z zaświadczenia z dnia 20 stycznia 2012 r. (k- 278 a.s.) sprostował błąd rachunkowy poprzez prawidłowe pomnożenie wysokości miesięcznego wynagrodzenia pozwanego przez trzy, aby uzyskać kwotę odszkodowania, o którym mowa w art. 119 k.p. Budzi zdziwienie, że pozwany zarzuca Sądowi Okręgowemu, iż powyższy dokument jest mu nieznanym skoro na rozprawie w dniu 14 stycznia 2014 r. ujawnione zostały akta sprawy IV P 1539/11/N z powództwa W. S. przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) Spółce z o.o. w K. o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika, w których pracodawca (w niniejszej sprawie strona powodowa) na żądanie Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie do odpowiedzi na pozew dołączył właśnie kwestionowane w tej sprawie przez pozwanego zaświadczenie

o wysokości jego wynagrodzenia liczonego w ten sam sposób jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy i przesyłając bezpośrednio pełnomocnikowi W. S. radcy prawnej A. J. odpis odpowiedzi na pozew (zaświadczenie z dnia 20 stycznia 2012 r. k- 40 a.s. IVP (...)).

Powyższe zaświadczenie jednoznacznie potwierdza, że Sąd Okręgowy zasądzając na rzecz strony powodowej od pozwanego odszkodowanie z tytułu wyrządzonej pracodawcy szkody (art. 114 k.p. w związku z art. 119 k.p.) popełnił błąd rachunkowy, który prawidłowo został sprostowany zaskarżonym postanowieniem.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 k.p.c. oddalił zażalenie.